

LLEO TOLSTOY

Autor de
El mort en vida

Reparteix de folletí
el final de
La darrera
disbauxa
y sencera amb cobertes
y tot, l'obra
L'Apatxe

Número amb doble folletí
Preu 25 cts.

Moments

El torturant plaer de mentir

Va apareixer en el marc estret d'una portella d'un departament del tren. Jo estava sol y llegia. La curiositat que desperta, sobretot quat estem sols, la companyia que l'etzar ens porta, feu girar ma testa y vivament al vesllumbrar la silueta d'una dona. Dolsa, plaenta aparició! Jove, ferina, magestat en el bust, puresa en les linees que s'adivinaven a través l'albura del seu vestit. Faç hermosa, atrayent per esser illuminada per dols y discret somriure. Ulls fulgents, vius, riolers, ulls serens, diàfans, blaus, blabissims, ulls clars de donzella felis o d'ingenua, d'infantivol esguart. Ulls de cel sens ombra. Ulls als que ma perversitat, uns moments després, va posar lluisors d'ira y malancolia de dolor, una barreja de tristesa y d'ironia.

Llacs profons, inamovibles, en plácida nit, sens alè d'aire que conmogui sas aigues platejades per llum llunar, jo vaig torbar la vostra bellíssima quietut per un boig anhel de venjansa, de covardía ensemps.

Per fútil excusa, vaig rompre'l silenci poguent aixís oir el màgic encís de ta veu, veu sincera, clara, imperturbable. Parlàrem breument de varies coses. La conversa, primerament banal, s'anà intimidant y sorgí com de fet l'eterna cansó. Y vaig mentir com sempre. Tú,

donzella inconegnda, has sigut l'última, inefable dona a qui jo he mentit, sentint dins mi, vibrar intensament un plaer y una tortura. Fou el florir d'un idili. Tú cercaves l'amor, l'amor d'un home de ideals, un poetisador de la vida, artista embellidor del gest de desitg, gran com un den mitològic en l'hora eròtica.

L'Eros encarnat! I arreu trobares l'home, l'home que's revelave hipócrita, cobert ab la máscara del mes pur amor, pera millor cobrir la seva vulgar concupiscencia.

Jo l'etern mentider vaig parlar d'amor ideal per amagar, com sempre, el desitg que em tortura, per inspirar confiança, per millor trahir.

Jo que voldria embriagarme d'un sentiment, imposible, porque ressó no troba en la meva phsicsologia refinada y perversa y cansada, d'un sentiment que em fes aimar d'amor a una única dona, vaig dirte a tu com jo aimaria, jo que sols se mentir. Vaig sentir com may, la vergonya de mentir, porque tas paranes sinceras em demostraren lo innecesari que m'era. Cada paraula teya la sentia cinglar com fuetada quan me deyas.

—Tots vostres son iguals. Bons actors, empró es una viva llástima que perdin tant promte l'aplom. Llástima que no sápiguin mentir *bonicament* sempre. Ah! el realisme cru, brutal ab que vos-

tés ens revelan el misteri de la vida. Quasi sempre ens enganyem mutuament justificant vostés un acte que ja saben y sabem que's repetirà y ens retorna el afany de volguer ésser idealistes y purs y romàntics. Y en nostre interior, malgrat totes les apariencies y justificacions hi rebrotà com sensitiva flor la cobeijansa de nous desitjos. Desitj ver natural, fill del nostre mon físic. Si al menys sapiguéssim cobrirne la seva espontànea manifestació d'una faisó més pulera, més hermosa, amb art de vida de sers racionals, amb harmonia apropiada a un ordre de fets, que ni amb tota la voluntat, ni amb tot l'engany esmersats, podríem torcer, ni vencer! Sapiguer, volguer per la rahó, més que per la força inexorable del temps, vessllumbrar el compliment d'un dever qu'ens fés fortament units en el futur de nostres vides, quant el plaer, sempre jove, fuig dels nostres cossos caducs. Aleshores, serens y ferts tindriem per norma la sinceritat, en confessariem els nostres defectes y aduc, si existissin nostres aberracions, fit qu'estaria el nostre esguart en el pervindre. Are les converses amoroses son en la nostre vida, lo que la fumera d'opials sentits. L'una facilita l'error, l'altre el somni. Y en una y altre ens passém la vida entre uns bells somnis y unes tristes realitats. No'm jutji malament. El crec prou intel·ligent pera que en les meves paraules sols hi veigi una réplica sincera a les de vosté, La realitat, si ho prefereix aixís, posant un eco a ses paraules d'home nou, de super-home.

les creu un accident de la vida nostra, com a una enfermetat pasatgera de la que'n sabem el remei guaridor y'l prenem com a una necessitat, sens anhel, ni desitj, a tota pressa de por que no ens deixi un amarg regust. No ho puc creuer. Quedem a ont erem. Vostés sont els eterns mentidèrs, nosaltres les eternes cercadores de la mentida. A voltes potser siguin lògics. Ens plau tant enganyarnos fins a nosaltres mateixes. Però sempre, sempre, la llei natural s'imposarà, car ella es veritat y no seràn pas els més ditjosos els que l'hagin mixtificada y habillada amb falsos y llampants ropatges. Benhaurats aquells que coneixentla en tota sa nuesa sabrán adorarla y amb l'esfors de sa imaginació cobrirla amb diafaníssims y transparents vels de fantasía que n'embelleixin la realitat sens ocultarla. Y com a fi, l'hi prec no extranyi la meua opinió personal, hem dona el dret d'expresarla la desconeixensa que tinc de vosté y la discreta atenció que m'ha vingut demostrant.

Y encar jo vaig mentir enfront la dòna forta. Y amb un gust pervers, sentint la tortura de no poguer despendremen, sens una vergonyosa contradicció, de la meua màscara de farçcant, d'actor de l'humana comedia. Jo que l'hauria feta de mos brassos presonera y amb besos frenètics d'eròtica follia, amb foc roent per sang dins de mes venes, amb refinament, sadoll d'una criminal luxuria, hauria acomplert amb sádica y desenfrenada concupiscencia, lo qu'ella en deia *el misteri de la vida*. No podria dirla la angoixa d'aquells moments en que sorgia de ma gola opresa pel desitj la veu emocionada, tendre, temblorosa, insinuant, cantant com un trovador mitjieval, sots la clarícia llunar dels ulls d'ella

— Vosté cobreix amb gales retòriques les manifestacions qu'en la més justa expressió del mot, sont font de vida y

les estrofes del meu fals poema. False-
tat de falsetats. Dies d'amoroses rela-
cions, els més bells, emprò el més tor-
turats per que son els més falsos! Com
el malfactor s'ampara de la fosca, aixís
menteixo jo sempre, per covardia o per
facilitar l'engany. El nostre interromput
idili no continuarà jamai y si'l destí
capritxós ens posés l'un enfront l'altre,
fugiria perque no voldria qu'un punt do-
lorós trenqués aquell encís, que apesar
teu, oh! ignota donzella, sentires a tra-
vers mas paraules. A la Garriga ens
despedirem. Jo admirant en Ella a la

heroica. Ella entre admirativa y irònica
esguardant en mi el misantrop o el boig,
o al romantic poeta. Ella entre flors,
odorant flors, embellintse amb flors. Jo
via enllà a través un mon de mentida,
jo el conscient, el pervers mentider.
Y'l tren corria, corria per entre camps
y montanyes y rierols acaronats pels
raigs d'or fós, d'un sol roent de tarde
estinal.

PERE RAMONEDA FERRER

Manlleu, 24 de Octubre de 1912.

*
**

Poetes que pulseu la lira mansa
tot glosant de les fembres la dolçor
i ens parreu d'uns plaers que en nostres cossos
no ens encenen els nirvis de viriór.

Si no heu tingut mai una dona als braços,
ni us heu besat els dos, folls de passió,
tot mossegant les seves carns eburnies,
no sabeu que es amor!

ROSSEND LLURBA.

Il·lusions

Per l'amie Lluís Julià

Amb satisfacció de tots lo primer dia de la Festa Major n'era arriuat. El temps era espléndit, el cel blau, púr, cap núvol se distingia por l'horitzó y encare qu'una calor intensa atuí als cossos, aquests mantenien l'expressió d'alegría propia d'aital jornada. Les campanes llensades al vol havien trillejat en senyal de festa, y les orquestres després de recórrer els principals carrers, precedides d'una munió d'infants frenètics, al compás del toc de passada, feren via cap al Passeig del Mar, ont les coples estaven preparantse per comensar les sardanes. L'animació era extraordinària. Les donzelles habillades amb hermosos y llampants vestits, de colors pujats y escaients y portant desplegada llurs colorades ombrel·les, les que privaven qu'el sol candent pogués malmetre les belles faccions de la seva fina cara, garlaven amb nosaltres els joves qu'estaven aplegats sota l'ombra de les frondoses acacies. Totes aquelles multituts qu'esperaven amb frisança que comensessin les melòdiques estrofes de la dansa popular de la nostra patria, donaven a la festa una nota de color y de llúm qu'es feia típica y agradable.

El fluviol per fi vingué amb el seu viu y alegre refilar, a rompre les parlaries d'els presents. La copla comensá la sardana, y un silenci profund es feu imposar. Al acabar la primera tirada de curts maquinalement entre company en donarem la mà, y formarem la móvil anella qu'el

plorat Maragall tant magistralment va cantar.

Poca estona feia que dansavem, que un estol de xamoses ninetes, vingueren a fer rodona amb nosaltres. La gran majoria eren forasteres y aquella sardana venia a ser com la benvinguda y la prova de companyerisme qu'aquelles hostes trovariem en lo jovent de nostre ciutat.

*
*
*

Entre aquestes forasteres n'hi havia dugues qu'eren germanes, d'una bellesa extremada y les dugues dansaven gracilment entorn de mon amic X. Les dugues anaven ricament vestides y apart de esser altes y esbeltes, tenien un aire de bondat atraient, y l'una amb l'altre formaven un gros contrast. L'una n'era moreneta; l'altre blanca com la neu. Les dugues invocaven el símbol del nostra Empordà. Mentres la primera recordava la serra pirinenca, les vinyes, rostolls y sol caldeiant de la terra empordanesa, l'altre feia pensar amb l'espuma de les ones, de les ones d'aquest mar llatí que besa rialler y serveix l'espill a l'hermose costa llevantina. No se quines eren les maneres de parlar d'aquelles simbòliques empordaneses que tant bon punt entraren en conversa ja es feren simpatitzar y en particular a mon company, que semblava que l'hi haguessin cauat l'ànima. Preguntava, contestava, més no

teia sempre amb temor, amb el cor nuat, conmós, tement ofendre amb paraules vulgars a n'aquelles atentes donzelles.

**

Durant els dies de la Festa, mon company no feu altra cosa qu'obsequiar, acompanyar, recatar an aquelles ninetes de mirar escrutador. Semblava qu'amb son mirar s'haguessin fet mestreses d'ell. Tenia per elles l'ànima cristallisada y olvidant amics y coneguts, solzament per elles estava aquells dies.

Peró, passaren les jornades de pler, les orquestes marxaven, les tartanes s'emportaven encaixonats als qu'havien sigut hostes durant la festa y el crit de a reveure! s'oía per tot.

Oh dia trist pel qu'ha begut en el pou de les il-lusions! També entre'ls qu'ens deixaven hi havia aquelles ninetes, aquelles germanes encisadores que feren despetar el cor adormit y les més supremes

visions al meu amic volgut. Tant prompte ens donaren l'últim adeu, va quedar manso, i l'expressió riallera de son rostre s'anà encongint, encongint y esdevingué pensatiu, cavilant...

En els seus ulls traspuaven les punyides de son cor. Quines tristes idees devien forjarse per la ment del pobre amic. Somniaria sens dupte amb un país ignot, amb una ruta fantàstica per ont caminar per poguer assolir el triomf anhelat qu'esperava amb deliri, tot sortint d'aquell naufragi que comensava.

Les il-lusions del company van esser com totes les de la vida, qu'al final de tot es perden en el buit. Un somni, una visió, que com l'espuma de les ones, com el fum de les xemeneies, y la neu pura dels cingles, se font amb la blavor de l'aigua; se pert per l'espai y fonent se y convertint-se amb cristallina aigua devalla penya avall.

ANTONI VIDAL ARXER

DE L'INDIA

Fantassiánt un bés

*D'un test petit, petit del meu jardí,
el tendre roseret sols te una rosa:
es una ponselleta joguinosa
totjust en l'alegria del florí.*

*Somriu jugant amb l'alba del mati
tot devenint encesa y olorosa*

*— floreix, floreix, quan sies ben desclosa
amb l'amor meu te vindrem a collí.*

*Y jo'n faré present a l'estimada
qui pròdiga de goig, enamorada
et posarà dèssobre del seu pit
despres... no t'ho vull dir, tendre ponsella
lo que'm darà l'amor ¡Oh maravella!
Mercés, mercés, oh roseret petit.*

FELIP GRAUGÉS Y CAMPRODÓN

Desde Amèrica

DE LIMA

Les alabances tributades aquets dies per la premsa limenya al eminent Borrás, han pujat de punt en la interpretació que ha donat del «Manalic» en «Terra baixa», havent merescut els honors del «bis» corresponen lo que no havia suscehit en cap altre producció.

«El Comercio», diu que veurer treballar a ne'n Borrás y no veurel en el seu «Manelic» es com no veurer a ne'n Borrás.

El mestre Guimerà ha triomfat en l'escena, y'ls crítics de teatres, amb el cervell bullint per les emocions emanades per la forsa del llenguatge posat en boca del pastor mata-llops, han escrit pàgines senceres fent ressaltar la forsa del nostre país.

Amb el triomf den Guimera, ha triomfat una vegada més al nom de Catalunya. Altres companyies castellanes, habien posat en escena la obra del Mestre, més jamai havia merescut els èxits d'are en que el nostre Borrás sab encarnar la figura del «Menelic» con si aquest fos en Borrás y vice-versa.

Y are, deixo dir a «El Comercio» de Lima, pera que'ls llegidors puguin gaudir les glories dels nostres artistes y literats.

19 Octubre 1912

Hem compartit una estona amb el nostre primer actor, y no estava pas mal content dels èxits obtinguts en aquesta capital.

La representació de «El Mistic», no obstant y ser bastant conegut a Lima, amb la creació den Borrás, ha obtingut un nou triomf, que glorificà al art, a n'en Rusiñol, y a Catalunya.

De tota la temporada, fins al present les obres que han triomfat han sigut tres: «El Mistic» «El Alcalde de Zalamea» y «Terra Baixa».

Lo que ha cridat poderosament l'atenció, ha sigut precisament el decorat que acompanya a quiscuna de les obres que s'han vingut representant, havent merescut els elogis generals del públic, sobretot en les decoracions de artistes tant nostres y de tanta fama com ho son en Moragas, l'Alarma y en Maurici Vilumara.

D'aquest últim, sobressurt en totes les obres, la documentació que's veu posseïx, com poguerem apreciar molt bè en la decoració del segon y quart acte de «Cena de Burlas», en que en Borrás hi estigué magistral en el paper de «Nesi».

En Vilumara demostra la seva erudició artística, fent reviurer a un, la època que's representa, amb els seus decorats, qui sab si estudiats avants en retaules vells, dignes de ser posseïts per un artista, com ho es en Vilumara.

Den Moragas y Alarma, podrem dirne molt, remarcant el gran efecte que causen les seves decoracions, n'ús de pompositats, y si vestides d'una sencillesa atraient.

En Borrás, m'ho deia en una conversació:

—»Veu, en això està precisament el secret d'aquets dos artistes. Fer neixer de la senzillesa tot l'efecte que's necessita, y no més.

Arreu per hont passo, nostres escenògraf mereixent l'aprovació dels quins senten aquest art, y puc assegurarli, que per tot el mon se'ls considera com dels primers».

Amb la presencia den Borrás en el escenari de Lima, ha fet més ell, tot sol, en favor de Catalunya, que no pas alguns corresponsals, que sens considerar l'importancia qu'enclou aquest càrrec, van etzivant cada llauna que espanta.

Y amb en Borrás, Guimerà, Rusiñol, y els escenògraf, Moragas, Alarma y Vilumara, el triomf de Catalunya ha sigut un èxit dels mes grans, desmentint per un temps, les negrures que inconscientment y a dretes, saben pintar alguns corresponsals, y demostrant amb l'art de casa, que Catalunya es terra d'amors, porque es Mare de llegendes d'artistes.

Lima, 25 Oebre.

Descriurer l'entussiasme del públic limeny per en Borrás, no es molt fàcil, ja que en el dia del seu benefici y comiat d'aquest públic, les mostres delirants que se li tributaren d'admiració, foren tantes que en Borrás restava embadalit no sabent com agrahir aquells efectes, que's deixaren traslluir al ensempe en numerosos y quantiosos regals que seràn per l'artista un recort durader dels èxits alcansats a Lima.

La major part del públic, eren espanyols y catalans, y no quedá ni un lloc aont poguerse inquirir un còs humà. El teatre bullia d'alegría inmensa, pera admirar al artista català. Semblava un volcà d'entussiasmes; amb quins llurs espetecs de mans, assentien tots en el desenrotllo artístic, amb verdadera inteligencia, de la encarnació del protago-

nista que en Borrás creà amb l'obra «Otello» de Shakespeare.

Lima, 31 Obre.

La premsa de Lima ha tingut columnes y mes columnes pera fer resaltar el treball artístic d'en Borrás, qui al deixar-nos ens feu rexiure altre cop aquella nostalgia que sentim sempre per les coses de la nostra terra, y dels nostres artistes antors y actors.

Ja en els pocs dies que l'em tingt entre nosaltres, s'havia conquerit un nombre d'admiradors considerable, que l'aren a despedir fins a bordo.

Per les anteriors correspondencies meves, y amb els retalls de diaris transcrits, els llegidors podran mesurar l'intensitat dels èxits y probes d'admiració alcansats per en Borrás a Lima.

Sols sento que tindrè de fer un llarg parentesis en l'art escènic, doncs, no hi ha qui el cultivi a Lima, fora d'haver de parlar del Cine, la lluna y les estrelles de última magnitut.

Les formes grolleres, els gestes obscurs, la encarnació de la bestialitat humana triomfen per sobre del art.

Y això passa, en plé segle XX, en plena civilisació!....

LLUÍS G. FÁBREGA Y AMAT

Lima 5 Nbre de 1912

TEATRES

ESPANYOL

Epitafiamí: la darrera producció del fecond poeta Ambrosi Carrión, ha sigut un verdader èxit. Tan per l'estructura teatral com per la cadència dolcíssima y vribantes de les estrofes, *Epitafiamí* es una digna pariona de les seves altres també celebrades produccions, *Tribut al mar* y *El fill de Crist*, potser aquesta que avuy ens ocupe, conté un xic massa d'influència guinyolesca, y de inverosimilitat, empró aixó quede compensat amb l'harmonia poetica que tanque tota l'obra en sí. Felicitem al autor, lo mateix que al novell escenograt Roquerol per la bella decoració que presentá per aquesta obra.

Don Gonzalo o l'orgull del gec del senyor De Cicilia sigué acullida amb forses apludiments.

Ahir s'estrená «La sagrada familia» de l'Aveli Artís. Podém adelantar que sigué un èxit franc y expontani. La setmana vinenta en parlarem detalladament.

Pera diumenge a la tarde hi hà anunciada la comedia d'en Rusinyol y Martínez Sierra «Els savis de Vilatrística».

NOVETATS

Entre el gros nombre de reprisses que ens han donat en aquest teatre durant aquets dies, han sigut molt ben rebuts, «Amores y Amorios» dels germans Quintero, l'hermós drama d'en Feliu y Codina «La Dolorosa» y la forta obra del Echegaray «En el seno de la muerte», en aquesta darrera es allà ahont hem trobat més en caràcter a n'en Calvo, sobre tot al final del tercer acte, que'l trobarem

bastant correcte; l'abús del recriminable «latiguillo» semblava completament templat, lo que no estava en son degut lloc, era l'exagerat manoteix y gesticulació, cosa que sempre, sincerament, hem condempnat a n'aquest actor.

Per la segona quinzena del corrent mes s'ha fixat l'estrena del drama den Villiam Shakespeare «Romeo y Julieta», tenim notícias de que serà presentat amb tota propietat.

ROMEA

Las cosas de la vida, no es cap cosa del altre mon, empró està ben construïda, fa passar un rato agradable y està escrita honradament, es clar que conté algunes reminiscéncies Quinterianes, però aixó no priva que els senyors Muñoz Seca y Pérez y Fernandez no ens hagin demostrat la seva habilitat en l'art de construir avuy tan oblidat ditre l'escena castellana, y la expontanietat y originalitat de les frases y les accions.

Els artistes, tots se portaren forsa bé, com es la seva obligació.

La aguja hueca. (Arsenio Lupin contra Sherloc Holmes. Comedia dramática en tres actes y un prolec Maurice Leblanc.

Obra de trucs, d'impresió, d'aquelles que malgrat tot, el públic te de interessarhi, tant per sa estructura com per sos accidents. Digne pariona, de «El gos dels Baskerville» «Rafles» y altres del mateix estil, el públic la rebé agradablement festejant al ensemps que l'obra

als artistes interpretadors, sobretot els senyors Gimenez, Guitart y Pacheco.

Aquesta obra, se farà bastant, y portarà gent en aquest teatre.

PRINCIPAL

Lo més hermoso, drama en 4 actes d'en Abelart Fernández Arias

Més que drama, més qu'obra teatral; es un recull de màximes y sentencies, de filosofies y consideracions que l'autor en el llarg número d'anys de vida periodística que porta; ha anat observant y recopilant.

L'obra en si es falsa, els tipus qu'ens presenta son ninots que la febra del escriptor fa anar y venir a gust seu, al sol impuls de la seva imaginació, cada un d'ells es un temperament; un caracter propi, no forma homogenitat el conjunt de ells y per això es que l'obra pert la teatralitat, s'ens fa imaginaria y fins a certs punts incompreensible.

En ella s'ens revala l'autor un bon pensador y un bon escriptor si's vol, més amb un notable desconeixament del teatre; el desentrotllo, els ardis, molt ignocents y una sèrie de detalls dona bona prova de lo dit.

El final es lo que acaba de desmereixer l'exposició de l'obra, s'hi veu molta placitat, quelcòm per resoldre, que deixa en l'ànima de l'espectador una marcada incertesa y una fredor.

L'interpretació, escepte de la Sra. Cobena qu'es portà bé com sempre, anà visiblement dolenta uns y altres sens menció, demostraren estar completament desposseits dels seus respectius caudals.

La presentació bastant cuidada.

APOLO

Cristo contra Mahoma, Veusaquí una obra (1) que com les seves tocaies, «La libertat caïda», «Giordano Bruno» y al-

tres de la mateixa talla, escrites per espaterrar el públic de cacauers, tenen acció y transcendencia, encara que un xic mortífera, sols trovem a sobrarhi una cosa, llàstima que hi hagin paraules!

Sense aquest petit detall y anyadint'hi si pogués ésser un pierrot d'aquells que ho maten tot y sempre guanyen, resultarien unes obres exelents pera representar el *Sucre* en qualsevol saló de Varietats.

AGRUPACIONS Y SOCIETATS

—Agrupació Natura.—Com anunciarem oportunament, el dia 1 celebraren la funció de benefici, baix la direcció de en Narcís Perbellini, els joves aficionats F. Ramón y S. Domenec havent escullit «L'Hereu Escampa».

Els beneficiats en els paper de «Guillem» y «Jaume» respectivament, se portaren força correctamet sobresortint més, que ses dots artístiques els hi permetian. Les Stes. Sasac y Ll. Fernández estigueren admirables.

El Sr. Perbellini matisà el paper de «D. Pascual», com també ajudaren en el conjunts els joves Coll, Soto, Tomas y altres que no recordem com aixís se portà discret el Sr. Curet. La presentació bona. Els aplausos foren ovacionants.

L'estrena «Concell de casada, es un acte que si be no està mal pensat l'argument, s'hi nota manca de practica teatral, no obstant feu riurer la concurrencia molt nombrosa obligant a sortir en escena l'autor de l'obra.

—Ateneu Obrer II districte.—El dia 30 pasat Novembre sigué força celebrada la vetllada a la memoria d'en Maragall.

S'hi representà «Eridon y Amidion», molt ben interpretada per les Stes. Duran y Cots y el Sr. Boquet.

El dia 8 posaren en escena l'obra d'en

Guimerà, «Mar y Cel» en quina execució si distingí notablement el Sr. Boquet en el protagonista «Said», la Sta. Durán en la «Blanca» y els demés no demostraren res m's que bona voluntat.

La presentació regular.

Diumenge últim celebraren funció de *gulnyol*, posant en escena «El guarda-agulles» (Bavaglio), «La vaga» (Sabotage), «El triomf de la carn» y l'estrena «L'ave Maria. Les dugues primeres foren representades amb tota propietat y admirablement per part del Sr. Boquet y la Sta. Durán. La tercera fou interpretada amb un encert digne d'elogi, per lo que els felicitem coralment. L'estrena es una obreta escrita d'una mà poc experta en el teatre per lo que resulta falsa y gens impressionable.

Per diumenge vinent «Els segadors de Polonia» y «Jimmy Samson».

—Ateneu Marqués de la Mina.—El prop vinent diumenge, a les nou y quart de la vetlla, tindrà lloc el debut de la companyia còmica-lírica que dirigeixen els Srs. Ferran Forga y Joan Bonet, de la que formen part les aplaudides senyoretas Raimonda y Antonia Virgili, essent les obres que's posaran en escena «Gente menuda» y «Los chicos de la escuela». Es d'esperar un gran èxit per lo escullit del programa.

—Nova Lealtat Martinense.—El dia 14 baix la direcció del primer actor Joan Canela, es posaran en escena les obres «La teta gallinaire», «El mesire Olaguer» y «Entre doctores», prenenthi part la aplaudida aficionada senyoreta Maria Castellà. Per el dia de Nadal a les nou y mitja de la vetlla, tindrà lloc una extraordinaria representació del episodi històric dramàtic en quatre actes y un pròlec de'n Victor Balaguer «Don Joan de Serrallonga» en quina interpretació hi pendran part la senyoreta Balbina Gil y'ls Srs. Canela, Farré, E. Llasat, T. Llasat, Antoni Clapera y la companyia

que actúa en aqueixa Entitat. En parlarem a son degut temps.

—Joventut Autonomista Catalana.—Per el dia 15 està anunciada l'inauguració de la temporada teatral pera l'any vinent posantse amb escena baix la direcció del aficionat Ferran Forga «La banda de bastardia» per quina obra el notable escenograf Ramon Batlle està pintant un nou decorat. Per fi de festa es posarà en escena la comedia amb un acte «L'avi».

GRACIA.—Centre Nacionaliste Republicà.—L'avant passat diumenge el quadro escènic d'aquest centre, posà en escena la xistosa comedia de'n Teodor Baró «El Senyor Secretari», traientne un bon partit el Sr. Aguiló en el protagonista, y no menys els Srs. Rodrigo, Renard, Milà y demés que en els seus respectius caudals, ajudaren bonament al felís desentrotlló de l'obra.

Al Sr. Casadesús en el paper de governador no's portà tant bé com altres vegades, aixís mateix dirém de la senyoreta Roca que no va complaure del tot a la concurrencia, la que, de tots modos sortí satisfeta de la festa.

Pel dia 15 del corrent tenen anunciat el drama en tres actes «Lo Mas perdut».

SANT ANDREU.—Cassino «Fomento Andresense».—El dimecres passat la companyia Pubill-Roca-Parrenyo, representà l'obra de'n Morató «La fortuna boija». Si hem de dir la veritat, l'obra agradà però el treball dels interprets, no satisfé del tot.

El Sr. Pubill en moltes escenes estigué molt bé y en el darrer acte encaixadíssim.

«Sangre gorda» dels Quintero, fou molt ben executada pel Sr. Pubill y la Srta. Roca.

Abdues obres foren molt aplaudides. Entre'l dissapte y diumenge varen posarse en escena les obres «La viuda

alegre», «La Generala», «El fresco de Goya», «Ton y Grice» y «El cuento del dragón». Foren interpretades per una companyia dirigida pels Srs. Iturmendi y Codina. El treball dels interprets en totes les obres fou desastrós (treyent alguna excepció, tal com la del Sr. Iturmendi en La Generala). Sols la tiple senyoreta Morató es feu digne de lloança, quina va fer desaparèixer l'aburrimient de la part mes sensata de la concurrència.

—Casino Andresense.—Aquest coliseu estigué més afortunat car la companyia que dirigeixen els Srs. Cornadó y Sanllehy, posseeixen bastantes condicions artístiques. Posaren en escena l'opereta «La mujer moderna» y «El fresco de Goya», agradant y satisfent molt a la concurrència.

—Centre auxiliar «La luz Andresense» —La companyia d'aficionats de la casa, representà entre altres sarsueles (de molt baixa categoria), l'aplaudida «Moros y Cristianos» y l'entremés «El chiquillo». Ho teren bastant bé, logrant divertir als espectadors.

—Cassino «El Progreso».—Amb la opereta «La Comedianta» y la aplaudida sarsuela «El duo de la Africana», posades en escena per la notable companyia dirigida pels Srs. Vidal y Riba, feu passar una bona vetlla a la nombrosa concurrència. Les obres, que són agradables per si soles, ho foren molt més per sa magistral interpretació.

—Joventut Republicana Radical.—Després d'un esplendit Concert vocal e instrumental, a benefici dels pobres de aquesta barriada, se representà «Lo pronunciament», per la companyia d'aficionats de la casa, que molt bé dirigeixen els Srs. Novell y Cura. Agradà forsa y fou francament aplaudida.

Pel dissapte prop-vinent està anunciat el drama «Juan José». En parlarem.

SANS —Foment Republicà Català.—El diumenge prop passat dia 8 de Desembre, els joves que componen el quadro dramàtic «Joventut Artística», hi representaren el drama en tres actes y en vers «Muralla de Ferro». La representació fou molt justa, puig l'estudiós jove Sr. F. Periu sobressortí de un modo admirable, puig lluitaba el referit amb un *caracter* que verament no es el seu El Sr. E. Balcells, estigué encarnat amb tota l'obra, puig aqueixa vegada sabia lo que tenia de fer. El Sr. M. Amat, no més estigué acertat amb una escena del segon acte, que per cert l'aplaudiren força... emprò tot lo demás no estigué gens acertat. En Luz, que sabia perfectament son paper... francament no se l'entengué de res absolutíssimament; sols devèm dir qu'es precipita. El Sr. Bosc estigué sopeable y just. La Srta. Na Roser Casas (Sasac) es tigué admirablement a tota l'obra, puig tant sa boniquesa, presentació y forma de dir, agradà molt a la concurrència qu'omplenava la Sala. De veres felicitem a la Srta. Roser, puig de seguir amb la justessa que ahir feu amb tots els detalls, farà carrera. Per aquesta obra s'estrenà una hermosa decoració de bosc, que fou mol aplaudida, cridant a escena en els joves pintors, en A. Amat y S. Vila, puig verament s'ho mereixien emprò no pogueren rebre el comiat que'l públic els hi demostrave, per no trobarse els referits joves en el local.

Per fi de festa feren «El coro dels ben plantats», prenenthi part tota la companyia de la casa, Srs. M. R. F. Angrill, Montserrat, Gabarró (pare y fill)... no farém cap comentari; sols dirém que resultà un Coro!... etc.

Per diumenge dia 15 hi ha anunciada una festa «Benéfica» a la qual hi pendrán part tots els elements de la casa y les senyoretas Roser Casas (cantant) y Isabel Vilà (piano). Hi anirém.

Dels nostres Corresponsals

MATARÓ.—Teatre Euterpe.—Lo diumenge dia 1 a la tarda va actuar en aquest Teatre una notable companyia del Sindicat d'Autors composta per las millors parts com siguin, l'actor y director senyor Antoni Piera, y els coneguts com aplaudits actors, Goula, Guixer, Galzeràn, y el no encara conegut de aqueix public, lo aventejat actor, Tort, que va conjurarse al moment las simpatias del auditori y els joves actors Quintana y Ribas de les actrius totes també ja conegudes vingueren la Emilia Baró, Antonia Verdier, Carme Roldàn, y Carme Buxadó. Les obres escullides per tan distingits artistes sigueren «Flors y Violes» y «La Dida».

VIC.—Catalunya Vella.—La companyia den Marçet hi donà el dia 7 del corrent mes, una funció representant la comedia den Pous y Pagés «L'endemà de bodas». Bona execució.

—Joventut Catòlica.—La companyia d'aficionats d'aquesta societat, inaugurà ses tasques el dia 8 posantse en escena el drama den Pitarra «Los segadors».

S'hi lluhiren tots els aficionats que hi prengueren part, car la execució fou molt acertada. No cal dir que llur treball signè premiat amb torts aplaudiments per part de la concurrència.

—Joventut Antoniana.—El mateix dia posaren en escena les obres «Dos com se neguen» «El seté no furtarás» y «L'home del sac».

MANRESA.—Joventut Radical.—Un estol d'aficionats que segons constaba en els programes eren del Jardín de Barcelona estigueren el Diumenge pasat en aquesta entitat representà les obres del Gran Guinyol, «Cor d'apatxe» y «El Estrangulador».

Es llastima de que la senyora Carme Bofarull, una actriu com ella sigues enganyada per un jove molt bufat y empresari, puix li feu fer dugues funcions y la despedí a la francesa. Aquest subjecte es un tal Ramón Planas.

Per ultim feren L'agencia d'informes Comercials.

GIRONELLA.—Ateneu Gironellense.—Aquesta entitat celebrà el dia primer d'aquest

més una vetllada literaria-choral infantil en la que hi prengueren part tots els nens y nenes que assisteixen a les escoles de dita entitat. L'acte, encara que senzill revestí remarkable importancia, puix quedà ben demostrat els adelantos que han experimentat els infants d'aquestes escoles amb tant curt temps.

Felicitém gustosos al senyor Castell y a la senyora Fábregues per sa constancia y carinyo a tant pesat treball. Cal felicitar també a la Junta Directiva, y encoratjarla a celebrar sovint actes tan hermosos y culturals, com el que obsequiaren diumenge passat al public gironellés.

NOVES

Van en aquest número, les últimes setze pàgines de l'obreta d'en Rossend Llurba

LA DARRERA DISBAUXA

y trentadugues pàgines y coberta, de l'impresió del teatre «Guinyol» per Oscar Metenier

L'APATX (LUÍ!)

Als nostres subscriptors s'els repartirà amb aquest número, el grandió drama del Comte Lleó Tolstoi, traduït al català per l'eminent literat Narcís Oller

El mort amb vida

y en el número vinent s'els entregara, degudament enquadernades les aplaudides produccions

L'APATX (LUÍ!) y

LA DARRERA DISBAUXA

per quina s'està confeccionant una artistica coberta.

“DE TOTS COLORS” te'l gust d'oferir als seus favoreixedors, son nou domicili. Mitjà de San Pere 55

LLEÓ TOLSTOI.

Avui s'honra la nostra revista amb